

F o g a k

/Mótrai-Betegh Béla/

A héten a fővárosi tanács végrehajtó bizottságának ülésén napirendre kerültek a főváros fogai is. A lakosság fogászati ellátottsága. Hogy stílusosan fejezzem ki magam: ráharaptak a fogakra. Mivel harminckétszer kétmillió fogról - ennyi papírforma szerint Budapest fogállománya - nem tudok egyszerre beszélni, jobban mondván, ekkora feladatba beletörne a fogam, hadd beszéljek csak egyetlenegről. Egy nagyon csinos szemfogról, amelyet bal elől viselt egy rendkívül kedves, hogy úgy mondjam: ennivalóan bájos fiatal pesti nő.

A szemfoggal voltaképpen nem is volt semmi baj. Eleinte. Annál több baj kezdett lenni az ifjú hölgy, szívével. Azon vette észre magát, hogy lassankint beleszeret egy fiatalemberbe, aki rendszeresen ugyanabba a bisztróba jár ebédelni, rostonsültet, piritott májat, hamend eggset, sok salátával, egy üveg sörrel, ahová a csinos szemfog és a hozzá tartozó hibátlanul szép és szabályos fogsor tulajdonosa. De nem volt mód megismerkedni vele. A fiatalember gyorsan és zérkőzöttan szokott ebédelni, mondhatni, foghegyről s nem sok hajlandóságot árult el, hogy egyszer csak mégis ráharap titkos rajongójára.

Mondanom se kell, hogy a fiatalember fogorvos volt, a szomszéd klinika tehetséges tanársegédje s szemmel láthatóan jobban érdekelte a sztomatológia, mint a szerelem. Legalábbis ebédelés közben. És mondanom se kell, hogy az ifjú hölgy, ha már megismerkedni nem sikerült vele, legalább a foglalkozását megtudakolta a bisztró személyzetétől.

Igenám, de mit kezdjen egy ép fogsoru nő egy fogorvossal? Imberek több gyötrelmet még nem okozott, hogy soha nem fáj a foga, mint ennek a fiatal nőnek. De nem azért nő a nő, hogy valami agyafurt ötletet ki ne eszeljen, ha egyszer valamit a fejébe vesz. Egy nő, ha feni a fogát valakire, még arra is képes, hogy eltompítsa a fogát.

A bal szemfogra esett a választása és elkezdte tervszerűen r

gálni a zománcát. Ahogy más fogat mos, 6 reggelenként rendszeresen nekiesett kis körömráspollyal s ha szívós munkával vasrácsokat át lehet fűrészelni, ha egy rab szabadulni akar, akkor egy finom fogzománcot igazán egyszerű áttörni, ha valaki elhatározza, hogy mindenáron egy fogorvos rabságába kíván esni.

- Mondja, mit csinált maga ezzel a foggal? Diót tört vele? Vagy konzervdobozt nyitott? - kérdezte a fogorvos a páciensét. Mert volt annyira jó tanársegéd, hogy látta: magától egy szemfog így el nem romlik. Ez ahogy elnézte a nőt székén, fiatalon, huszonnégy évesen, a térde fölé csuszott szoknyában a fogorvosi széken, nem romolhatott el az időtől - vagy ahogy mondani szokás: az idő vasfogától - sem ez a szép, egészséges szemfog.

- Én nem is tudom - mondta értetlenül a páciens. - Fogalmam sincs róla, mi történt vele. Egyszerre észrevettem, hogy kezd érzékeny lenni hidegre is, meg melegre is, aztán most itt van, tessék. Micsoda pech, ugye? Pont elől és pont egy szemfog! - és majdhogynem elsírta magát a két szép szemével.

- Hm, - mondta a tanársegéd - hát akkor lássunk neki. Ugy nézem nem uszsa meg jacket nélkül. Az pedig út-hat kezelés.

- Nem uszom meg, ugye? - mondta a páciens reménykedő kétségbeeséssel és attól kezdve lelkiismeretesen eljárt a kezelésre.

A jacketet a tanársegéd porcelánból húzta a páciens fogára. Aranyból a múlt héten a gyűrűt húzta az ujjára.

Azt hiszem, ez volt az első eset az orvostudomány történetében, hogy egy nő azzal fenette ki a fogát, akire fente.